

TOVERI

Linna suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä, paitsi maanantaina.

TOIMITUSKUNTA:

W. N. REIVO, A. SALMI, L. MOILANEN, J. MALO, K. E. HEIKKINEN.

TOVERI

(The Comrade)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Monday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40c per inch. Special discount allowed for larger and continuous advertisements.

TOVERI, BOX 99, ASTORIA, OREGON.

AUGUST NIKULA, Manager.

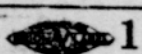
Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post-Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3rd, 1879.

SUBSCRIPTION RATES:

IN THE UNITED STATES AND CANADA:
For 1 year \$3.75; For 6 Months, \$2.00; For 3 Months, \$1.25; For 1 Month 50c.

TILAUSHINNAT YHDYSVALLOISSA JA CANADASSA:
1 vuosikerta \$3.75; 6 kuukautta \$2.00; 3 kuukautta \$1.25; 1 kuukausi 50c.
SUOMEEN JA MUUALLE ULKOMAILLE:
1 vuosikerta \$5.50; 6 kuukautta \$3.00.

Huoneusto sijaitsee 10:n ja Duane katujen kulmassa.
Telefoni: konttori 365, toim. 832.

Kyllä se on hän

Kuka on tyytyväisin olento maailmassa?
Kuka on tottelevaisin olento maailmassa?
Kuka on uhraantuvaisin olento planeetalla?
Kuka on uskollisin ja luotettavin käskijälleen?
Kuka urastaa elämän ikänsä rikkauksien luomisessa ja itse kärsii tyytyväisenä puutetta?
Kuka kuluttaa voimansa rakentaessaan uhkeita palatseja toisille ja tyytyy itse koko elämänsä asumaan viheliäisimmässä luolassa mitä ajatella saattaa?

Kuka urastaa koko elämänsä kootakseen suuria varastoja toisille ja tyytyy itse kurjaan kerjuriin mureneeseen, jonka rikkaat hänelle viskaavat kuin koiralle?

Kuka ottaa varteen, pitää mielessään ja uhraa kaiken voimansa annettujen käskyjen täyttämiseksi?

Kuka pitää annetun määräyksen täyttämistä tärkeämpänä kuin henkensä säilyttämistä ja luo-puu ennen hengestään kuin jättää saamansa määräyksen täyttämättä?

Kuka uhraa kaikkensa käskijänsä hyväksi, eikä koskaan ajattele omaa parastansa?

Kuka on hän, jolle kaikki muu on kallista paitsi oma onnensa; hän, joka huolehtii kaikesta muusta paitsi itsestään, siitä hän ei ehdi välittämään?

Tunnetteko häntä? Oletteko häntä nähneet? Kyllä te hänet tunnette, hän on teidän nähtävissänne kaikkialla. Teidän ei tarvitse häntä mistään etsiä, sillä ilman hänen läsnä oloaan olisi teidän elämäne iloton. Teillä ei olisi ruokaa eikä verhoja, ei asuntoa eikä mitään elämän välttämättömyyksiä, vaan harhailisitte te villinä ja avuttomina jossakin aarniometsässä etsis-

Hiljuitin puhe puoluekonventsioiden avajaisissa

Hyvät toverit. Emme koskaan ennen puolueemme historiassa ole kokoontuneet kriittisempään hetkeen tai nähneet edessämme vakavampia tehtäviä. Kun vuonna 1912 kokoontuimme viime konventsiomme Indianapolisissa, meidän järjestöme oli tietoinen voimastaan ja täynnä elävää innostusta. Puolueessa olevat miehet ja naiset täydellä sydämellään antautuivat tehtävään, joka oli heidän edessään. Kahden vuoden sisällä tästä konventsiosta kohosi jäsenmäärämme 120,000:een, meillä oli 5,000 osastoa maan eri osissa, käytettävämme oli yli 300 sosialistista julkaisua ja sanomalehtiä. Näin vuosina me voitimme ensimmäiset huomattavat poliittiset taistelut ja meidän äänimäärämme presidenttivaaleissa kohosi korkeammalle kuin koskaan ennen, luvtan nopeasti kohottaa puolueemme ratkaisevaksi tekijäksi maan valtiollisessa elämässä.

Koko ilmapiiri ympärillämme näytti olevan kyllästytetty sosialismissa. Me näimme suuria voittoja edessämme. Tämä mieliala ja nämä saavutukset eivät myöskään rajoittaneet yksinomaan Yhdysvaltoihin. Vuoteen 1913 mennessä useissa maissa sosialistinen liike oli voittanut pääsemisillään. Niitä voittoja jälkeen merkittävät historiamme lehdille. Yli 30 miljoonaa miestä ja naista maailman kaikilla ääriä taisteli voitokkaina sosialismin lipun ympärillä. Se oli yksi mahtava, elävästi tunnettu, voimakkaasti toimiva armeija jota elähytti yhteisten

kellen itseänne avuttomampaa oliota syödäkseen hänet kirvelevän nälkänne sammuttamiseksi.

Tämä ihmeellinen ja ihmeitä aikaan saava olento on työläinen. Juuri hän se on, joka luopii kaiken eikä omista mitään ja kuitenkin tyytyy kohtaloonsa.

Ainoastaan joskus, kun kurjuuden aallot uhkaavat hänet tykkäänä niellä ilmaisee hän tyytymättömyyttään, mutta silloinkin hyvin hiljaa ja varoen, verrattuna siihen voimaan, jonka hän omaa ja siihen hätään joka häntä ympäröi. Ja saatuaan murusen on hän taas kauan tyytyväinen.

Myöskin hän on tottelevaisin olento mitä koskaan on maa päällään kantaan. Käskystä rakentaa hän mitä hirveimmät murhavalineet, peittää maa-alat linnoituksilla ja meret sotalaivoilla ja käskyn saatuaan rientää kymmen-miljoonaisina joukkoina teurastamaan toisia ja tulemaan itse teurastetuksi—taaskin unhoittaen itsensä ja toimien toisten hyväksi.

Jos ei hän olisi äärimmäisen uhraantuvainen, niin hän jo aikoja sitten olisi lakannut huoltamasta käskijöitään ja alkanut huolehtia itsestään, mutta hänen rajaton uhraantuvaisuutensa on hänet saattanut lyömään laimin omat etunsa ja kaikessa huolehtimaan toisten eduista—on saattanut hänet melkein vihaamaan itseään.

Sellainen on työläinen niin kauan kuin hän on sivussa omista järjestöistään.

Vasta järjestöihin liittymällä ja niissä toimimalla kasvaa hänelle käsitys oikeasta ja väärästä—käsitys siitä, että sokea totteleminen, nautamainen tyytyväisyys ja rajaton uhraantuvaisuus tuottaa hänelle itselleen ja hänen rakkaimmilleen kärsimyksiä ja on sinänsä rikos, josta on luovuttava. Luovuttava siten, että on jaettava tasan velvollisuudet ja oikeudet.

Silloin hän uhraantuu luokalleen ja samassa itselleen. Hän tottelee järjestönsä käskyjä ja uhraa voimansa niiden täyttämiseen tietoisena siitä, että hän siten parhaiten hyödyttää niitä joita hän rakastaa ja jotka häntä rakastavat.

Hän toimii innolla, sillä hän tietää toimivansa ihmisyyden voittoon saattamiseksi ja sorron kukistamiseksi.

Hänkin on työläinen, mutta hän on järjestynyt työläinen—siinä ero.

Lyhyen työpäivän puolesta

Viimeisten vuosikymmenien aikana on järjestynyt työväki kaikkialla pyrkiin saamaan mahdollisimman lyhyen työpäivän. Taistelu sen puolesta on ollut tuimaa monella teollisuuden alalla, eikä tuumempaa kuin taistelu minkään muun asian puolesta ja epäilemättä tulee sitä olemaan edelleenkin, sillä mi-

nyt. Kieltämätön tosiasia on, että sota ja sosialistien osanotto sotaan oli puolueisista suoraan Internationalen sydämeen.

Ja taantumus, jonka valtaa joutui koko vanha maailma, uudestaan arvioiden kaikkia arvoja, jakaan Euroopan työläisiä vihollisilmiöihin, rikkoen meidän ihainimpia toiveitamme, herättäen surua, ihmettelyä, vihaa meidän rivissä, tämä taantumus aikojen kuluessa tuli valtameren tällekin puolelle. Se laannitti tovereittämme täällä, se rikkoivat monen tuomatunksen ja uskalluksen ja uskon. Se vaikutti turmiollisesti meidänkin liikkeeseemme. Sodan räväkät herättivät militaristien ja halpahintaisen patriotismin henkeä. Monen amerikkalaisen työläisen mieltä sekotti sekin seikka, että sodan liikevoitoista luotiin tähän maahan keinotekoinen "hyvinvoitti", joka tyydytti selvää luokkakäsitystä.

Ennen pitkää tulemme näkemään, että Amerikan osanotto sotaan on katkera ja kamala todellisuus miljoonille työläisille. Miljoonia miehiä, työläisten poikia tullaan valjastamaan militarismin veristen vauhtien eteen. Työläisten poikia, sillä työläiset saavat taistella Amerikan kapitalistien sotaan, niin kuin työläiset ovat Euroopassakin uhraantuneet henkensä ja verensä kapitalistien rikoksellisen sodan alttarille.

Sota ei ole mikään pelkkä mielentila. Sota on tosiasiallisen hävitystä, verenvuodattua, kuolemaa, tuskaa, surua, sanomattomaa kurjuutta. Sen kamalat seuraukset ensi tilassa lankeavat työväenluokan hartioille.

Sosialistipuolue on ainoa huomattava yhteiskunnallinen järjestö tässä maassa, joka yhä edelleen seisoo finkimättömän vastustuksen kannalla sotaan nähden. Se on ainoa järjestö, joka keskellä irtopäästätyä intohimoa on säilyttänyt selvän ajatusmenettämättä monta äänenkannattajaa, me olemme menettä-

kään ei ole katkerampaa työnantajalle kuin joutua lyhentämään työpäivää. Työnantaja saattaa suostua pienen palkan korotukseen, kun työläiset sellaista vaativat, mutta kun tulee kysymyksen työpäivän lyhentäminen, taistelee hän kaikkialla käytettävissä olevilla keinoilla viimeisen asti sen estämiseksi.

Tällaiseen menettelyyn työnantajan puolelta on johtamassa varsin luonnolliset syyt. Ennen kuin ei ole katkerampaa työnantajalle kuin joutua lyhentämään työpäivää. Työnantaja saattaa suostua pienen palkan korotukseen, kun työläiset sellaista vaativat, mutta kun tulee kysymyksen työpäivän lyhentäminen, taistelee hän kaikkialla käytettävissä olevilla keinoilla viimeisen asti sen estämiseksi.

Tällaiseen menettelyyn työnantajan puolelta on johtamassa varsin luonnolliset syyt. Ennen kuin ei ole katkerampaa työnantajalle kuin joutua lyhentämään työpäivää. Työnantaja saattaa suostua pienen palkan korotukseen, kun työläiset sellaista vaativat, mutta kun tulee kysymyksen työpäivän lyhentäminen, taistelee hän kaikkialla käytettävissä olevilla keinoilla viimeisen asti sen estämiseksi.

Ennen pitkää tulemme näkemään, että Amerikan osanotto sotaan on katkera ja kamala todellisuus miljoonille työläisille. Miljoonia miehiä, työläisten poikia tullaan valjastamaan militarismin veristen vauhtien eteen. Työläisten poikia, sillä työläiset saavat taistella Amerikan kapitalistien sotaan, niin kuin työläiset ovat Euroopassakin uhraantuneet henkensä ja verensä kapitalistien rikoksellisen sodan alttarille.

Sota ei ole mikään pelkkä mielentila. Sota on tosiasiallisen hävitystä, verenvuodattua, kuolemaa, tuskaa, surua, sanomattomaa kurjuutta. Sen kamalat seuraukset ensi tilassa lankeavat työväenluokan hartioille.

kaikkea, häntä kannustaa taisteluun aineellinen etu. Jos se mikä on työläisten hyöty, olisi myöskin hänen hyötynsä, niin minkälainen taistelu työnantajan ja työläisten välillä ei voisi tulla kysymykseenkään. Mutta nyt kun kerta kaikkiaan heidän etunsa ovat sovittamattomassa ristiriidassa keskenään, on pakko kummankin taistella etujensa puolesta.

Työnantajan kannalta katsoten pieni palkankorotus ei ole niinkään vaarallista, sillä sopivan tilaisuuden tullessa voi sen nyhtäistä pois, ilman että työväestö suurestikaan nousisi taisteluun sellaista toimenpidettä vastaan. Ja teollisuudessa tapahtuva alinomainen nousu ja lasku antaa juuri edullisia tilaisuuksia pienille palkankorotuksille ja taas niiden pois nyhtämiselle. Jossakin tapauksessa työnantajan aivan omasta alotteestaan korottavat työläistensä palkkoja, estääkseen sillä tempulla työläisiin järjestymistä. Ja kieltämättä tällainen toimenpide vaikuttaa luokkatiedotukseen työläisiin kerrassaan luomovasti. He alkavat jälleen uskoa työntajien inhimillisyyteen ja hyvään tahtoon, joskin se lapsellinen usko olisi jostakin syystä alkanut heissä järkkymään.

Epäilemättä tällaista tekoa seuraava työläisissä välinpitämättömyys järjestymistä kohtaan — "mitäpä sitä kannattaakaan vaatia, koska työnantajat korottavat palkkoja aivan hyvästä tahdostaan" — ajattelevat tiedottomat työläiset. Kapitalistit puolestaan täysin käsittämättä keinona teppäisyyden ja käyttävät sitä yhtenä parhaimpana aseenaan, ehkäistäkseen työväestön järjestymistä. He varsin hyvin tietävät, että järjestynyt joukko on vaarallista ja myöskin kykenevää taistelemaan vaatimustensa puolesta ja siksi on paras lyödä ajoissa inhimillisyydellä höyrytettyä soopaa työläisten silmille, pitäkseen heidät sokeina ja hajanaisina.

Mainittu toimenpiteellä työnantajat koettavat myöskin ehkäistä työläisiin vaatimusta lyhyempää työpäivää, sillä samalla kun ne taidokkailla ja kukaiksi tähtäävillä tempuillaan hidastavat työläisten järjestymispyrkimyksiä ja lamaannuttavat heissä taisteluintoa, he myöskin ehkäisevät lyhyen työpäivän vaatimuksen kehittymistä. Jos he korottaisivat palkkoja ihmisrak-

panä tehtävänä tulee olemaan juurruttua ja vahvistaa tätä vastustustamme yhä jatkuvaksi, yhä voimakkaammaksi ja tehokkaammaksi.

"Seisokaan presidentin takana", huutavat meille jingoistiset militaristit kannattajat. Ei ole koskaan hetetty yleiselle tunnuslaulettua, joka olisi enemmän ristiriidassa kansanvallen alkeellimpien perusteitten kanssa. Meitä kehoitetaan luopumaan arvostelukyvyttämme ja vapaudettamasta ja sitomaan itseemme yhden miehen tahdon taakse. Meitä kehoitetaan uhraamaan kaltevan perintöoikeutemme.

Kongressissa pitämässään soitaajustuspuheessaan presidentti Wilson heitti keskusvaltioita vastaan sen aivan oikean syytöksen, että siellä sota provosoitettiin kysymättä kansan mielipidettä ja vastoin kansan tahtoa. Mutta me samalla todennamme, että presidentti Wilson itse julistaa sodan kysymättä kansan mieltä. Tämän maan kansa ei tahdo sota. Mutta sille ei annettu tilaisuutta lausua siitä mielipidettä. Se tilaisuus, mikä sillä oli viime vaaleissa selvästi osotti vastavastaista mielialaa. Presidentti Wilson tuli valituksi etupäässä sen vuoksi että hän otti ohjenuorakseen lauseen: "Minä olen välttänyt sodan." Ja nyt hän julistaa sodan.

kaudesta, niin eivätkö he myöskin saman rakkauten kannustamana lyhentäisi pitkiä työpäiviä. Mutta sitäpä työnantajat eivät omasta alotteestaan koskaan tee. Tämä juuri osoittaa selvästi sen seikan, että työpäivää lyhentämään ovat herrat työnantajat kaikkein vastahakoisimpia. Missä työpäivä on saatu taistelun avulla kymmentuntisesta kahdeksan tuntiseksi, siellä sitä ei voidakaan jatkua jälleen entisen mittaiseksi yhtä helposti kuin pienen palkankorotuksen voi poistaa teollisen lamaanuksen varjossa. Tämä juuri saattaa kiivaasti taistelemaan työpäivän lyhennyksiä vastaan.

Työläisten etujen kannalta katsoen taasen lyhyt työpäivä on monessa suhteessa parempi kuin pieni palkankorotus. Silloin kun työläisen täytyy raataa luonnottoman pitkiä päiviä, ei hän jaksa seurata maailman tapahtumia, eikä ajan niukkuuden tähden voikaan kehittää itseään henkisesti eikä toimia tehokkaasti luokkansa järjestämiseksi taistelunkuntoiseksi kapitalistista riistoa vastaan. Lyhyt työpäivä sitä vastoin antaa hänelle riittävästi lepoaika ja tilaisuuksia kaikkeen edellisessä luoteltuun. Näin ollen on ja tuleekin olla

SIELTÄ ja TÄÄLTÄ

Pulmallinen kysymys

se Toverin talonhankinta. Se tarvitsee uuden kodin, siinä ollaan yksimielisiä. Mutta sille ei saa rakentaa taloa Astorian, koska se tulevaisuudessa olisi esteenä Toverin muuttamiselle pois Astoriasta. Eikä sille nykyään pystytä rakentamaan omaa taloa muuallekaan, sillä isommassa liikekaupungissa ovat paikat kalliita, rakennukset vielä kalliimpia, kaikki kallista—ja muutokustannukset liian kalliita nykyisille varoille. Astoriasta käsin ei Toverista koskaan saada oikein elinvoimaista lohtea, mutta jos se NYT muualle viedään, on se surman isku lehdelle heti. Ja kuitenkin on oma koti tarpeen juuri NYT. Suo sille, vetelä täällä.

Tämmöisessä yleislaulettavassa pullassa täytyy minunkin työntää järkäväni avuksi, vaikka asia ei meitä canadalaisia niin kovin kipeästi koskakaan. Luulen keksineeni keinon, jonka pitäisi tyydyttää kaikkia, ainakin toistaiseksi.

Missä se on sanottu, että Toverille pitää lunastaa kalliit rakennusluvit ja muurata kivitalot? Eikö ole sillä hyvä, kun hankitaan kaikinpuolin kunnollinen OMA KOTI?

Onhan siellä Astoriassa laivastot, jotka ei kukaan ole turvattu. Sodan aikana rankaise-matta hyökätään pyhimpien vapauksiemme kimppuun ja hävitetään niitä. Sosialistipuolueen äänen täytyy kohota kirkaana ja voimakkaana tätä taantumusta ja sen kaikkia seurauksia vastaan.

Sota tulee vaatimaan meitä ei ainoastaan vertamme ja vapauttamista. Se vaatii varojammekin. Työväenluokka tullaan pakottamaan kantamaan sodan taloudellisten kustannuksia. Vaatikamme, että ne, jotka sotia tahtovat ja niitä hyötyvät, itse maksaisivat irtailun hinnat. Älkäämme salliko, että kukaan saisi niittää liikevoittoa sodasta. Jos me voimme herättää kansan vaatimaan tätä, meidän riistajiltamme hyvin pian häviää innostus sotaan.

Toverit. Meidän edessämme ovat synkät päivät. Älkäämme väheksykö niitä varoja ja vaihtoja, joiden eteen saatamme joutua. Mutta älkäämme myöskään epätoivota. Sosialismin kulku voittoja kohti kulkee aina kautta kärsimysten ja meidän täytyy ne ottaa vastaan lujalla ja launustamattomalla taisteluhengellä. Sillä sosialismin sitenkin kulkee voittoja kohti. Sen voitto tämän päivän pimeydestä huolimatta on ehkä lähempänä kuin kukaan meistä saattaa aavistaa.

kaikkialla järjestyneitten työläisten ensimmäisenä vaatimuksena työpäivän lyhenys.

Muutama vuosi takaperin Washingtonin valtiossa oli äänestyksen alaisena kahdeksantunnin työpäivälaki, mutta se hävisi suurella äänen enemmistöllä. Tämä oli osotus siitä, että suurin osa sanotun valtion työläisjärjestäjistä oli kokonaan loukkautettomia. Jos he olisivat ymmärtäneet oman hyvänsä, niin heidän voittonsa olisi ollut varma. Mutta sitä he eivät ymmärtäneet, ja siksi esitys tulikin kumotuksi. He uskoivat sokeasti työnantajan agitaattoreita kun nämä selittivät, että lain voimaan tulo tulisi aiheuttamaan palkkojen laskun, ja niin tuhantien työläiset pitivät lakiehdotusta eduilleen vaarallisena ja äänestyivät sen alas. Mutta tämä häviö ei velvota työläisiä luopumaan taistelustaan lyhyen työpäivän puolesta vaan päinvastoin työläisten kaikkialla on agitatorattava siitä työtovereilleen ja koetettava saada heidät ymmärtämään oman etunsa ja järjestymään taistelunkuntoiseksi etujensa puolustamiseksi. Jos missään on lyhyempi työpäivä kipeään tarpeeseen, niin se lännen puutarateollisuudessa ja sillä alalla työskentelevien työläisten on taisteltava kaikella voimallaan sen puolesta.

Laatikan piirustukset, minäkalaisia huoneita tarvitsette ja kuinka monta, siirrettöinä TASAPOHJAISEEN PROMUUN—tasapohjaiseen sentänden, että voi laskuvälilläkin selästä rannassa. Höyrökoneet tietyt täytyy olla käytännössä kirjapainon koneisto. Samoilta konella, jos ne kääntäisi käyttämään siiprat-taita, voisi sitte välistä tehdä matkojakin, minne kansa vaatii, esim. Columbia ylös Portlandiin, jolloin Toveri ilmestyi silellä. Jos sitte Seattleissa olisi hyvä aika, tuhatkunta tilausta luvassa ja paljo naima-filmotuksia, niin mitäs muuta kuin köydät irti ja sinne! Eikä mikään estäisi käymästä Jolloinkin Tacoma, Aberdeenissa, Grays Harborissa ja muualla. Arvata sopii, että californialaiset myös kutsuvat rakkaitaan Toverin luokseen vierailulle pahimman talven ajaksi. Sena siellä olisi kullua Friscoen lähessä tai San Diegon satamassa.

Elä silti pitäisi Astoriaakaan iäksi unhoittaa. Sopi sielläkin joskus pistäyttyä, jos ei muulloin, niin regattajuhlien aikana, jolloin kalastajat ovat rahakkaimmillaan.

Turhaa kenenkään väittää vastaan. Tämä on ainoa mahdollinen ratkaisu. Sotaa vastaan, kurjuutta vastaan, jota vastaan mekin koetamme taistella. Jännityksellä odotamme nyt hetkeä, jolloin Saksan työläiset seuraavat Venäjän esimerkkiä ja kaavatav maahan maadantyneen Hohenzollerien ja Habsburgien vallan rai-vaten tielle kansojen yhteisymmärryksele ja vapuudelle.

Sota tulee päättymään. Mutta se ei tule päättymään diplomaattisten vehkeilyllä. Sodan tulee päättämään Euroopan kapinallisten kansa. Hetki lähenee, jolloin maailman köyhällistö jälleen on löytävä itsensä.

Pitäkäämme huolta siitä, että pidämme itseämme valmiina ottamaan vastaan näitä suuria toiminnan ja toiveitten aikoja. Valvokamme, että me silloin myös seisoimme meile kuuluvassa paikassa Internationalen suuressa jälleenerämissä. Voidaksemme tehdä se, meidän täytyy nyt, raskaitten koettelemusten ja vaikeitten toimintasuhteitten keskellä väsymättä rakentaa järjestöjamme, sillä ne ovat aseita, joiden kautta voimamme ilmenee ja kelpaa käytettäväksi.

On niin helppo olla mukana sosialistiliikkeessä silloin kun kulliamme esteettömistä voitoista voittoon, silloin kun melkein kuultu hiennon tapan olla sosialisti. Mutta kunnottomuus tulee todelliseksi koettelemukselle kovina aikoina, silloin nähdään kenelle sosialistinen liike on muutakin kuin hetken innostusta ja mukavaa ajanviettoa.

Ölkäämme uskollisia itsellemme ja asiallemme. Tämä konventio tulee joko rakentamaan—tahi hävittämään Amerikan sosialistipuolueen. Ryhtykäämme työhömmä täysin ymmärtäen sen vastuunalaisuuden, joka nyt lepää hartioidemme ei ainoastaan tämän maan työväenluokan edessä, vaan koko maailman kansainvälisen sosialistiliikkeen edessä.